

LOOMINE

Arhim. Grigorios Papathomase loengu järgi

Inimene elas osaduses Kolmainu Jumalaga, kuid valis negatiivse vabaduse kasutuse kaudu eemaldumise. Algab inimajalugu, mis algab langusest tingitud Aadama loomisega. Sideme Kolmainuga taastab Kristus. Toimub taasloomine.

Langusest tekkis inimesel enesearmastus (philautia), soov kogu loodu endale hoida (allutada). Tal tekkis arusaamine, et ta on Kõiksuse kroon. Meie aeg ja ruum on nakatatud negatiivsest vabadusest.

On olemas hea - halb on hea puudumine. On olemas valgus - pimedus on valguse puudumine.

Liturgias me anname loodu Loojale tagasi. („Sinu oma Sinu omast toome meie Sulle kõikide ja kõige eest".)

Et inimene välja tuua patust (enesearmastusest) saatis Jumal Kristuse (uue Aadama). Kui inimene/Aadam loodi, ütles Jumal, et kui puust süüa, järgneb surm. See ei ole karistus, vaid paratamatus tagajärjena.

Surm on midagi, mis katkestab võimaluse suhelda lahkunud isikuga. Jumal mõtles surma all seda, et inimene kaotab osaduse Jumalaga. Meie inimestena maa peal kaotame võimaluse suhelda lähedastega.

Kristus võtab enda peale surmas kõik, mis meid Jumalast lahutab (Gl.3:28). Kristus laseb meil välja tulla sellest loomaaiast. Jumal püüdis ajaloos leida võimaluse, et Kristus saaks tulla kehas. Ta leidis võimaluse Jumalaemas, kes oli selle ülesandega nõus.

Jumalaema on Jumal pärast Jumalat, ütlevad kirikuisad. Tänu tema JAH-sõnale saab maailm uuesti loodud. Temaposiitivne vabadus võimaldab uue loodu.

Inimene oli enesearmastuses, see oli kiusatus Aadamas. (VT räägib sellest väga napilt). Kiusatus ütles Adamale, et sa saad kõiksuse kuningaks (hea ja kurja tundjaks).

Jumal sai inimeseks, et meie võiksime saada Jumalaks (püha Gregorius Jumalasõnaõpetaja).

Aadam loodi, et ta oleks osaduses Jumalaga. Aadam valis iseolemise tee, lahutades ennast Jumalast. Sama toimus ka inglitega.

Üldpiht enne armulauda ja selle osasaamise tingimuseks tegemine on ILLUSIOON pühadusest. Tõelise pihisalasusena tuleb arvesse kõnelus Jumalaga pihisalasusel, mille tingimuseks on kahetsus.

Me võtame liturgial Kristust vastu ajaloos, Kristus ise Jumal-inimesena on Kuningriigis (eshatas). Liturgias me saame osa Kuningriigis olemisest. Kaob piir ajaloolise ja igavese tegelikkuse vahel.

Proskomiidial (liturgia esimene osa, kus toimub armulauaandide ettevalmistamine) me taastame aja ja ruumi, sest diskosel (taldrikul) oleme koos elavate ja lahkunutega.

Kristuse Kirik ühendab endas kogu olemise ajas ja ruumis, taastades osaduse Jumala ja inimese vahel.

Surmal, ajal ja ruumil ei ole pärast Kristuse ülestõusmist võimu meie üle.